

Sygn. akt I C 134/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 maja 2017 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący – SSR Lidia Kopczyńska

Protokolant – st. sek. sąd Elżbieta Marciniak

po rozpoznaniu na rozprawie

w dniu 26 kwietnia 2017 r. w Ciechanowie

sprawy z powództwa E. L.

przeciwko M. N. (1)

o zapłatę 10.000,00 zł

orzeka:

I. zasądza od pozwanego M. N. (1) na rzecz powódki E. L. kwotę 10.000,00 zł (dziesięć tysięcy złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 6 października 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego M. N. (1) na rzecz powódki E. L. kwotę 2.917,00 zł (dwa tysiące dziewięćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 2.417,00 zł (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. nakazuje ściągnąć od pozwanego M. N. (1) na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Ciechanowie kwotę 671,17 zł (sześćset siedemdziesiąt jeden złotych siedemnaście groszy) tytułem zwrotu sum budżetowych.

Sygn. akt I C 134/16

UZASADNIENIE

Powódka E. L., reprezentowana przez adwokata P. W., w pozwie z dnia 7 stycznia 2016 r. wnosila o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego M. N. (1) kwoty 10 000 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 6 października 2015 r. do dnia zapłaty. Ponadto wniosła o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że strony w 2012 r. zawarły umowę pożyczki gotówkowej, na podstawie której powódka przekazała pozwanemu kwotę 10 000 zł w gotówce. W celu potwierdzenia zawartej umowy pożyczki oraz zabezpieczenia roszczeń powódki, pozwany wystawił weksel własny na kwotę 10 000 zł. Ponieważ pozwany nie zwrócił powódce pożyczonej kwoty w ustalonym terminie, powódka pismem z dnia 1 września 2015 r. wezwała pozwanego do wykupienia weksla. Termin wykupu weksla upłynął w dniu 5 października 2015 r. i dlatego powódka wniosła o zasądzenie odsetek ustawowych od 6 października 2015 r. do dnia zapłaty.

Do pozwu powódka dołączyła weksel własny M. N. (1) na kwotę 10 000 zł.

Pozwany M. N. (1) wnosił o oddalenie powództwa w całości.

Pozwany przyznał, że pożyczał pieniądze od E. L., ale wszystkie pożyczki miały miejsce w 2006 r. i zostały przez niego spłacone. M. N. (2) natomiast zaprzeczył aby w 2012 r. zawierał umowę pożyczki z E. L.. Ponadto pozwany podniósł, że weksel na podstawie którego dochodzone jest roszczenie nie był przez niego wypełniony i podpisany.

W trakcie procesu M. N. (1) zmienił stanowisko. Pozwany przyznał, że podpisał weksel, ale ze względu na spełnienie świadczenia weksel powinien być mu zwrócony, a powództwo oddalone.

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Od 2009 r. pozwany M. N. (1) kilkakrotnie pożyczał pieniądze od E. L.. Tytułem zabezpieczenia pożyczek pozwany wystawił weksle (dowód: zeznania powódki E. L. k. 32-33 akt, pozwanego M. N. (1) k. 33-34 akt, weksle k. 29 akt).

W 2012 r. E. L. zawarła z pozwanym M. N. (1) ustną umowę pożyczki. Powódka pożyczyła pozwanemu kwotę 10 000 zł na 2 lata. Tytułem zabezpieczenia pożyczki E. L. otrzymała od pozwanego M. N. (1) weksel na kwotę 10 000 zł. W chwili wystawienia weksla nie był on wypełniony w całości, wówczas wpisana na wekslu były: kwota 10 000 zł oraz podpis M. N. (1). Do weksla nie była dołączona deklaracja wekslowa. Ponieważ pozwany nie zwrócił powódce pożyczonej kwoty w ustalonym terminie, powódka pismem z dnia 1 września 2015 r. wezwała pozwanego do wykupienia weksla. Pomimo prawidłowego awizowania przesyłka nie została odebrana przez pozwanego. Termin wykupu weksla liczony jako 14 dni od dnia awizowania przesyłki upłynął w dniu 5 października 2015 r. Dlatego pełnomocnik powódki uzupełnił weksel przez wpisanie daty jego płatności na dzień 5 października 2015 r. (dowód: weksel k. 8 akt, wezwanie do zapłaty k. 9-10 akt, potwierdzenia dokonania przesyłek k. 12-15 akt, zeznania powódki E. L. k. 32-33 akt).

W latach 2009 – 2011 żona pozwanego M. N. (3) dokonywała przelewów różnych kwot na konto E. L., bez podania z jakiego tytułu kwoty te są przelewane (dowód: kserokopie przelewów k. 110-119 akt).

Pozwany nie żądał wydania weksla ani nie przedłożył dowodu wypłacenia powódce po 2012r. kwoty 10 000 zł (bezsporne).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, a w szczególności: weksla k. 8, 29 akt, wypowiedzenia umowy wraz z żądaniem wykupu weksla k. 9-10 akt, potwierdzenia nadania korespondencji k. 12-15 akt, kserokopii wyciągów z konta k. 110-119 akt, opinii biegłego z zakresu badania pisma M. R. k. 39-56 akt oraz zeznań świadków: M. N. (3) k. 106 akt, J. L. k. 144-145 akt i zeznań stron: E. L. k. 32-33 akt, M. N. (1) k. 33-34, 106-107, 145 akt.

Zeznania świadków M. N. (3) i J. L. nie miały istotnego znaczenia dla rozpoznania sprawy.

Świadek M. N. (3) wiedziała, że M. N. (1) zaciągał pożyczki u E. L., jednakże było to około 10 lat temu i pożyczki te były spłacane przez świadka pieniędzmi z jej konta. Na potwierdzenie prawdziwości zeznań tego świadka M. N. (1) złożył kserokopie przelewów dokonywanych z konta M. N. (3) w okresie od 2009 do 2011 r. Fakt spłacania przez pozwanego wcześniej udzielanych pożyczek potwierdziła powódka, tak więc zeznania świadka dotyczyły okoliczności bezspornej i nie stanowiły dowody spłaty pożyczki, której zabezpieczeniem jest złożony do akt weksel.

Zeznania świadka J. L. nie zwierały także szczegółów, które dotyczyły umowy objętej niniejszą sprawą. Świadek wiedział tylko o istnieniu pożyczek, ale nie potrafi określić kiedy były one udzielane, w jakich okolicznościach był sporządzony weksel oraz czy pożyczoną kwotę M. N. (1) zwrócił powódce.

Jako wiarygodne Sąd ocenił dokumenty, gdyż ich prawdziwość nie budzi wątpliwości. Początkowo pozwany twierdził, że stanowiący podstawę dochodzonego roszczenia, złożony do Sądu weksel, nie został przez niego podpisany. Na wniosek pozwanego Sąd przeprowadził dowód z opinii biegłego z zakresu badania pisma M. R.. Mając na uwadze wnioski biegłego Sąd nie dał wiary pozwanemu, że weksel nie został przez niego podpisany. Biegły po przeprowadzeniu badań w sposób kategoryczny stwierdził, że występujące w treści weksla wyrazy o brzmieniu : (...), „10.000”, „dziesięć

tysięcy złotych” oraz nieczytelny podpis zostały własnoręcznie nakreślone przez M. N. (1). Opinia została sporządzona w sposób rzetelny, przez osobę dysponującą odpowiednią wiedzą, poprzedzona analizą dokumentów, a wnioski biegły uzasadnił przekonująco. Opinię sporządzono w sposób rzeczowy i merytorycznie poprawny. Dlatego Sąd podzielił opinię biegłego eksperta dokumentów M. R.. Należy podkreślić, iż pozwany nie kwestionował opinii biegłego i po zapoznaniu się z jej treścią zmienił swoje stanowisko przyznając, że rzeczywiście weksel był przez niego podpisany i wypełniony odnośnie kwoty do zapłaty której się zobowiązał. Z tego względu Sąd nie dał wiary zeznaniom pozwanego, że weksel nie był sporządzony przez niego. Ponadto Sąd nie dał wiary pozwanemu, że pożyczoną kwotę 10 000 zł, na którą opiewa weksel M. N. (1) już spłacił. Złożone przez pozwanego wydruki z konta są dowodem jedynie na to, że M. N. (3) dokonywała przelewów ze swojego konta na konto E. L.. Natomiast nie są dowodem na to, że przelewy te obejmują również kwotę dochodzoną pozwem. W przelewach nie ma informacji, iż kwota dotyczy spłaty przedmiotowego weksla. Ponadto pozwany nigdy nie żądał wydania weksla jako spłaconego. Wystawiając wielokrotnie weksle, o czym świadczą inne weksle złożone przez powódkę do akt, pozwany musiał wiedzieć jakie są konsekwencje pozostawania w obrocie weksla już spłaconego. Zdaniem Sądu jest mało prawdopodobne aby nie żądał zwrotu weksla, który został przez niego spłacony. Ponieważ powódka E. L. złożyła do akt wypełniony weksel, a pozwany nie wykazał, że kwota, na którą weksel był wystawiony została przez niego spłacona, Sąd dał wiarę powódce, że pozwany zobowiązał się spełnić zobowiązanie, a dotychczas tego nie uczynił.

Sąd zważył, co następuje:

Powódka E. L. dochodzi roszczenia z tytułu weksla na kwotę 10 000 zł, który stanowił zabezpieczenie udzielonej pozwanemu M. N. (1) pożyczki.

Załączony do akt sprawy weksel spełniał wszystkie warunki z art. 101 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. - Prawo Wekslowe (Dz. U. 2016 poz. 160 j. t.), zawierając nazwę weksel w samym tekście dokumentu, przyrzeczenie bezwarunkowe zapłacenia oznaczonej sumy pieniężnej, nazwa podmiotu, na którego rzecz zapłata ma być dokonana, oznaczenie miejsca i terminu płatności, oznaczenie daty i miejsca wystawienia weksla, podpis wystawców weksla. Wprawdzie pozwany nie podniósł zarzutu nieważności weksla, jednakże w tym miejscu należy zaznaczyć, że weksel będący przedmiotem niniejszego postępowania jest ważny w świetle ww. wymogów formalnych prawa wekslowego.

W niniejszej sprawie mieliśmy do czynienia z wekslem in blanco uregulowanym w art. 10 prawa wekslowego. Zgodnie z tym przepisem jeżeli weksel, niezupełny w chwili wystawienia, uzupełniony został niezgodnie z zawartym porozumieniem, nie można wobec posiadacza weksla zasłaniać się, że nie zastosowano się do tego porozumienia, chyba że posiadacz nabył weksel w złej wierze albo przy nabyciu dopuścił się rażącego niedbalstwa. Zarzut wypełnienia weksla in blanco niezgodnie z zawartym porozumieniem może być skuteczny wobec osoby, która otrzymała weksel bezpośrednio od wystawcy i uzupełniła go albo nabyła weksel in blanco niewypełniony (orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 11-25 czerwca 1931 r., I C 606/31, OSP 1932, poz. 445; M. Czarnecki, L. Bagińska, Prawo..., s. 77; A. Szpunar, Komentarz..., s. 102), albo nabyła weksel wystawiony in blanco już po jego wypełnieniu, jednakże wiedziała o tym, iż weksel został wypełniony niezgodnie z zawartym porozumieniem.

	Istotną przesłanką zobowiązania wekslowego jest własnoręczny podpis wystawcy, który musi być uczyniony w celu zobowiązania się wekslowo. Do powstania zobowiązania wekslowego konieczne jest także wydanie dokumentu z upoważnieniem do jego uzupełnienia, z tym że uzupełnienie weksla in blanco winno nastąpić zgodnie z porozumieniem. Weksel in blanco nie posiada charakteru abstrakcyjnego, tak jak weksel własny, lecz jest ściśle związany z umową zawartą między wystawcą i remitentem, która powinna zawierać

zarówno upoważnienie do uzupełnienia weksla jak i określać warunki i sposób uzupełnienia weksla. Przepisy prawa wekslowego nie przewidują określonej formy i treści porozumienia, stąd przyjmuje się, że może być ono zawarte w dowolnej formie, także ustnej. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 8 marca 2017 r. ,I ACa 1054/16, Lex nr 2278182).

W niniejszej sprawie powódka otrzymała weksel bezpośrednio od wystawcy i miała go wypełnić zgodnie z deklaracją, której warunki strony ustaliły ustnie. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 25 września 1996 r. (II CKU 1/96, Prok. i Pr.-wkl. 1997/2/32), jeśli weksel własny będący podstawą powództwa nie został całkowicie wypełniony w chwili wystawienia, to był to weksel niezupełny (art. 10 prawa wekslowego), tzw. weksel in blanco. Został on wystawiony celem zabezpieczenia zwrotu pożyczki udzielonej wystawcy przez E. L.. Przy uzupełnieniu weksla i przy dochodzeniu roszczeń z tego weksla przez stronę umowy zawartej przy jego wystawieniu obowiązuje i wiąże strony treść tej umowy, tzw. deklaracji wekslowej. Wprawdzie deklaracja wekslowa jest elementem ważnym przy kreowaniu zobowiązania wekslowego w przypadku weksli in blanco, jednakże nie wpływa ona na ważność weksla. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 28 października 1963 r. (II CR 249/63, OSNC 1964/10/208) stwierdził, że "ważność zobowiązania wekslowego nie jest uzależniona od istnienia deklaracji wekslowej". Aktualnie w judykaturze dominuje pogląd, zgodnie z którym "porozumienie wekslowe (art. 10 prawa wekslowego) nie wymaga szczególnej formy i może być wyrażone w jakikolwiek sposób (art. 60 k.c.), a jego interpretacja podlega ogólnym regułom wykładni oświadczeń woli (art. 65 k.c.)" (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2004 r., IV CK 62/03, LEX nr 155845, Glosa 2005/4/34). Ciężar udowodnienia, że weksel in blanco został wypełniony niezgodnie z umową spoczywał na pozwanym (art. 6 k.c.). M. N. (1) nie wykazał aby weksel wypełniony został wbrew ustaleniom łączącym strony, dlatego Sąd uznał, że weksel spełnia warunki określone w prawie wekslowym i stanowi podstawę dochodzenia roszczenia.

Poza kwestionowaniem ważności weksla i zarzutem wypełnienia go niezgodnie z deklaracją wekslową pozwany mógłby się bronić wyłącznie zarzutami opartymi na stosunku podstawowym wynikającym z umowy, np. zarzutem nieistnienia zobowiązania pozwanego, wysokości zobowiązania, przedawnienia.

W niniejszej sprawie pozwany podniósł zarzut nie istnienia zobowiązania oraz spłaty należności dochodzonej pozwem. Ciężar udowodnienia powyższego ciążył na pozwanym. Należy zważyć, iż zgodnie z zasadami obowiązującymi w procedurze cywilnej ciężar gromadzenia materiału procesowego spoczywa na stronach (art. 232 k.p.c., art. 3 k.p.c., art. 6 k.c.). Art. 6 k.c. określa reguły dowodzenia, to jest przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Przy czym Sąd nie ma obowiązku dążenia do wszechstronnego zbadania wszystkich okoliczności sprawy. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 r., sygn. akt I CKU 45/96, OSNC 1997, nr 6-7 poz. 76).

Pozwany na potwierdzenie faktu nie istnienia pożyczki oraz jej spłaty wskazał zeznania świadka -żony M. N. (3) oraz wydruki. Powyższe dowody nie są jednak wystarczające. Złożone wydruki z konta świadczą tylko o dokonywanych przez M. N. (3) na rzecz E. L. przelewów środków finansowych w okresie od 2009 do 2011 r. z nieznanego powodu. Świadek M. N. (3) twierdziła, że o pożyczce w 2012 r. nie wiedziała, ale również zeznała, że nigdy nie była obecna przy wystawianiu weksli przez męża, a okazało się, że takie weksle istnieją. Z powyższego wynika, że o zobowiązaniu wekslowym pozwanego M. N. (3) nie wiedziała, co jednak nie jest równoznaczne z tym, że takie zobowiązanie nie istnieje. Należy wskazać, że wystawca weksla może zabezpieczać swoje własne zobowiązania lub zobowiązanie ze stosunku podstawowego, w którym nie jest dłużnikiem (wyrok Sądu Najwyższego z 25 marca 2004 r., II CK 103/03, Pr. Bank. 2005, nr 5, s. 6). Reasumując, należało uznać, że pozwany nie wykazał aby nie był zobowiązany do zapłaty sumy wekslowej z weksla in blanco, którego był wystawcą.

Zgodnie z art. 5 prawa wekslowego w wekslu, płatnym za okazaniem lub w pewien czas po okazaniu, może wystawca zastrzec oprocentowanie sumy wekslowej. Stopa odsetek powinna być określona w wekslu, w braku jej określenia zastrzeżenie oprocentowania uważa się za nienapisane. Odsetki biegną od daty wystawienia wekslu, jeżeli nie wskazano innej daty. Weksel jest ważny, ale tylko na sumę oznaczoną jako kapitał. Stopa odsetek powinna być wskazana na wekslu. Obowiązek zapłaty odsetek od sumy wekslowej niewyrażony na wekslu nie wiąże dłużników wekslowych, nawet jeżeli wynika on z umowy handlowej, która była przyczyną wystawienia weksla (orzeczenia Sądu Najwyższego: z dnia 8 października 1929 r., III 1. Rw. 840/29, OSP 1930, poz. 18 oraz z dnia 11 października - 27 listopada 1929 r., I C 459/29, Orz. Sądu Najwyższego 1929, poz. 168). W przypadku nieokreślenia stopy odsetek zastrzeżenie oprocentowania uważa się za nienapisane.

Artykuł 5 prawa wekslowego nie dotyczy odsetek za zwłokę w zapłacie weksla (art. 48 i 49 prawa wekslowego). Są to odsetki ustawowe, których źródłem jest przepis prawa wekslowego. Wysokość roszczeń, jakich może żądać posiadacz weksla, czyli sumę regresowa, określa art. 48 prawa wekslowego. Posiadacz weksla może żądać od zwrotnie zobowiązanego:

- a) nieprzyjętej lub niezapłaconej sumy wekslowej wraz z odsetkami od niej, jeżeli je zastrzeżono zgodnie z postanowieniami art. 5 prawa wekslowego,
- b) odsetek w wysokości 6%, a przy wekslach wystawionych i płatnych w Polsce odsetek ustawowych od dnia płatności,
- c) kosztów protestu, dokonanych zawiadomień, tudzież innych kosztów,
- d) prowizji komisowej wynoszącej w braku odmiennej umowy 1/6% od sumy wekslowej.

(A. Szpunar, M. Kaliński, Komentarz..., s. 75, Czarnecki, Bagińska 2005, s. 153; A. Szpunar, M. Kaliński, Komentarz..., s. 75).

Wyliczenie w art. 48 ust 1 prawa wekslowego elementów sumy regresowej jest wyczerpujące, na co wskazuje redakcja przepisu "Posiadacz weksla może żądać od zobowiązanego zwrotnie"; brak w tym zdaniu wyrażenia "w szczególności". Posiadacz weksla nie może zatem domagać się zwrotu innych kosztów niż wymienione w tym przepisie. Jeżeli na wekslu płatnym za okazaniem lub w pewien czas po okazaniu zastrzeżono oprocentowanie sumy wekslowej (art. 5 prawa wekslowego), wierzyciel może żądać zapłaty tych odsetek, pod warunkiem że stopa odsetek została określona na wekslu. Nie może dochodzić zapłaty odsetek umownych niewyrażonych na wekslu, nawet gdy obowiązek uiszczenia odsetek wynika z zawartej przez strony umowy (orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 1929 r., I 459/29, Orz. SN 1929, poz. 168). Posiadacz weksla nie ma prawa domagania się zapłaty zastrzeżonych na wekslu odsetek, jeżeli weksel jest płatny w oznaczonym dniu lub w pewien czas po dacie. Artykuł 5 ust 2 prawa wekslowego stanowi bowiem, iż zastrzeżenie oprocentowania umieszczone na takich wekslach uważa się za nienapisane. Posiadaczowi weksla należą się również odsetki w wysokości 6%, a jeżeli weksel jest wystawiony i płatny w Polsce - odsetki ustawowe. Ze względu na to, iż z art. 48 prawa wekslowego nie wynika, iż są to odsetki od nieprzyjętej lub niezapłaconej sumy wekslowej, stosuje się art. 482 k.c. Zatem od chwili wytoczenia powództwa o zapłatę sumy wekslowej, wraz z zastrzeżonymi na wekslu odsetkami, wierzyciel wekslowy może żądać odsetek za opóźnienie w wysokości określonej w art. 48 prawa wekslowego od niezapłaconej lub nieprzyjętej sumy wekslowej oraz od sumy niezapłaconych odsetek zastrzeżonych na wekslu. Odsetki za opóźnienie należą się od dnia płatności aż do dnia zapłaty. Zgodnie z art. 73 prawa wekslowego do terminów ustawowych lub w wekslu oznaczonych nie wlicza się dnia początkowego. Tak więc odsetki na wekslu zastrzeżone nalicza się od następnego dnia po dacie wystawienia weksla aż do dnia płatności włącznie, a odsetki za opóźnienie nalicza się od następnego dnia po dniu płatności, a nie od dnia wymagalności, nawet gdyby w dniu płatności nie można było żądać zapłaty sumy wekslowej, aż do dnia zapłaty włącznie.

W niniejszej sprawie powód przedłożył weksel, na którym brak jest zastrzeżeń odnośnie odsetek. W tej sytuacji powodowi przysługują odsetki ustawowe od dnia następnego po dniu płatności, który w wekslu został określony na 5 października 2015 r. Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził odsetki ustawowe od dnia 6 października 2016 r. do dnia

31 grudnia 2015 r. i odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty w wysokości określonej w art. 359 k.c. i 481 k.c. w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 2016 r. ustalonym ustawą z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 9 listopada 2015 r.).

Pozwany przegrał proces w całości. Zgodnie z zasadą wyrażoną w art 98 § 1 i 2 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na koszty poniesione przez powoda składają się: opłata sądowa, którą uiścił powód w wysokości 500 zł, koszty zastępstwa procesowego - wynagrodzenie adwokata w kwocie 2400 zł, których wysokość wynika z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804), 17 zł opłaty od pełnomocnictwa. Pozwanego obciążają ponadto koszty związane ze sporządzeniem opinii przez biegłego - 1171,17 zł, które częściowo zostały pokryte z zaliczki wpłaconej przez pozwanego (500zł) i w pozostałym zakresie z sum budżetowych. Na podstawie art. 83 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd nakazał ściągnąć od pozwanego kwotę 671,17 zł tytułem zwrotu sum budżetowych.

Z tych względów Sąd orzekł jak w wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)